

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XXVIII. Quantum ad Mortificationem, atque ad Intentionis puritatem,
& cum divinâ voluntate Conformatitatem, proposit Obedientia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-46802)

C A P V T XXVIII. 317

iis rebus compositum, quas humanum judicium pugnare invicem, itaque contrarias opinatur, ut ubi summa est conformitas, ibi summum quoque, de non impleto desiderio, dolor reperiri non posse videatur. evenitque adeo, ut quod hæc melius intelligere aliusque penetrare conamur, hoc amplius luce sperata destituamur, tenebrisque mersi relinquamur. Nam una & sola est lux Servatoris nostri I E S V, qua maximopere nobis detegit declaratq; operis hujus excellentiam, Divinitati ejus singulariter reservata debitamque, ante cuius omnipotentiam impotentia omnis fugit atque evanescit. (a)

a An huc usque Virginis huius religiosissimæ verba producantur, incertum habeo, dignatum tamen suni, quæ talem Auctorem præferant. Idem pauculis aliis locis meminisse te velim, Lector, ubi ignoti mihi incertive Scriptores, maximè recentiores, nominantur.

C A P V T XXVIII.

Quantum ad Mortificationem, atque Instructionis puritatem, & cum Divini Voluntate Conformatatem, pro sit Obedientia.

E X omnibus, quæ hactenus diximus, incomparabile nos virtutis Obedientiæ pretium meritumque oportet æstimare. Opulentissima illa est & efficacissima, ad

318 VITÆ DIVINÆ

cor hominis bonis spiritualibus implendū, maximisq[ue] locupletandum meritis. Illa aptissima est, ad animam, brevi tempore, ad insignem perfectionem perducendum. Illa vita est Angelorū, qui hoc vno cōtinuō occupantur, ut Dei volūtatem, à superioribus sibi Angelis significatam, exsequuntur. Illa perfecta est imitatio Filii Dei, passionum perturbationumq[ue] animi quies, cordisq[ue] tranquillitas. Illa pax animæ, volatus ad cælum, & cauſa progressū spiritualis. Illa denique perfectionis est compendium: & quidquid alibi de Mortificatione propriæque voluntatis renuntiatione, quidquid de Intentionis puritate, & cum voluntate divina Conformatitate differuumus, illud universum in consummatâ Obedientiâ reperitur, atque in illâ, & per illam, re ipsa exercendum, inq[ue] opus est deducendum.

Certum est, ad Mortificationem suique abnegationem, aptius medium nullum esse, quam Obedientiam: quoniam si perfecta illa sit, sensus omnes, appetitiones, & potentias coērcebit, neque iis nisi rectè ordinateque utetur. quod non in sensibus tantum potentiisque materialibus locum habet, verū in spiritualibus quoque, in-

elle-

C A P V T X X V I I I . 319

tellectu nimirum & voluntate, quæ diffici-
lius domantur alterique subjiciuntur. Quia
uti per Obedientiam aliena impletur vo-
luntas? sic perfetè Obediens propriam vo-
luntatem habere non debet: hocque pacto
integra sui abnegatio obtinebitur, imple-
biturque id, quod præcipue ad Dei volun-
tatem exsequendam necessarium esse dice-
bamus, scilicet, ne propriam ullo modo vo-
luntatem perficiamus.

Quare ecquod medium opportunius, ad
res quasque pura intentione peragendas,
& de divinæ nos voluntatis impletione se-
curos reddendos, reperiri queat, quām
Obedientia? Duarū rerum, quas Intentio-
nis sinceritas in se complectitur, quibusque
illa perficitur, altera est, facere quod vult
Deus; altera, idipsum facere, quia Deus
vult. Exploratissimum autem est, in facien-
do quod Deus vult, neminem minus falli,
quām obedientem: neminē deinde pleniū
sibi satisfacere, nemini de divinæ volun-
tatis impletione certius liquidiusque cōsta-
re posse. Quin immo illusionem ac fraudes
vaferimi Dæmonis esse, pro comperto ha-
bere quis debet, quidquam ex iis, quæ Su-
perior imperaverit, prætermittere, etiam si
id fiat animo melius aliquid faciendi, etiam

O 4 si Ange-

si Angelus de cælo aliud suafisse videatur.
Nulla major prudentia est, nulla inspiratio
perinde sensibilis, revelatio nulla securior,
quibus de divino beneplacito edoceamur,
quam obedientia: in tantū, ut qui ei se ad-
dixit, minimè dubius sit Dei se exequi vo-
luntatem, qui non addixit, eque sciat, se ne-
que facere quod Deus vult, neque ulla-
nus rectam intentionem habere posse. Im-
perent licet Præsides quidquid volunt, &
quomodo volunt, quales- etiam- cumque
sint ipsi: attamen, nisi quid imperent, quod
apertè malum est, tametsi ipsi sint mali,
tametsi malè imperent, peccantque impe-
rando; Dei etiamnum expressa testataque
voluntas est, ut subditus obsequatur, usque
eō, ut non sit discretio prudentior, non
prudentia sapientior, nō sapientia divinior,
neque regula cōmuniōr quæque pauciores
habeat exceptiones, neq; modus securior,
neque ars brevior, certò semper, quod Deo
placeat, faciendi, quam quidquid est impe-
ratum integerrimè exequi: ideoque regu-
læ omnes, quas dedimus, divinæ volunta-
tis agnoscendæ. Obedienti non sunt neces-
sariæ: quippe à quibus omnibus hominem
absolvit eximitque virtus Obedientiæ.

Altera operis cujuscumque conditio, In-
ten-

tentionis spectans puritatem, quæ est, ut omnia sint, quia sic Deo placet, in vero perfectoque Obediente similiter reperitur: quia cum hic non habeat gustum voluntatemque propriam; consequens est, ut eo, quod in nobis divinæ voluntati aduersatur, voluntate, inquam, propriâ expugnatâ, res deinceps omnes ex divina voluntate perficiantur; Superiorum non aliter quam Deum ipsum aspicio, ejusdemque verba, velut Oracula, & Ordinationes, Constitutionesque de cælo lapsas, admittendo.

Accedit, quod voluntatis humanæ cum divinâ conformitas, perfectæ Obedientiæ in primis sit propria. Quemadmodum enim Obediens, alieno subditus subjectusque imperio, ad quascumque incommoditates, ex Moderatorum præscripto sustinendas, paratus esse debet: ita quia propriâ caret voluntate, nihil quoque habet, quod in re ulla, quam facere jubetur, divinæ contradicat repugnetque voluntati.

Non est præterea, quod perfectus Obediens quidquam limitet, aut ad has illâs veres se adstringat: verum generosissime, cum resignatione quadam universali, ad omnia, quæ imperabuntur, sit paratissimus: quod propositum destinatioque animi facit, ut

O s nullam

nullam non rem , & imperium quodvis
promptissimè admittat & amplectatur.
Quòd si porrò cum iis , quæ Deus vult,
conformari nos oporteat, quando elemen-
tis, aliisque creaturis ratione carentibus,
ipsis quin etiam peccatoribus & infidel-
bus, tamquam instrumentis , utitur: quòd
si celi deinde aërisque intemperiem, si invi-
diā odiumque mortalium , eorumdem
injurias contemptumque patienter ferre
debeamus; quid sit , quamobrem Divinam
ejus Majestatem , instrumentum nobilius
adhibentem , & cui honorem cultumque
debeamus, qualis est Pater noster spiritua-
lis, & homo quispiam Dei vicarius , neque
rarò sanctissimus Deoq; carissimus, quam-
obrem , inquam , illam non pari animo
patiamur & sustineamus?

Hæc adeò perspicua sunt, ut , nisi quis
Obediens sit, voluntatem propriam neuti-
quam expugnet, divinam non impleat, ne-
que cum Dei se beneplacito conformet:
quæ perfectè Obediens præstat omnia. &
quidquid usq; adhuc disputavimus de bo-
nis commodiisque, ex divinæ volūtatis ex-
secutione provenientibus , simili modo de
Obedientia intelligendum est: nam eam ob-
rem Virtus hæc tantoperè ab omnibus Ec-
clesiæ

clesiæ Patribus celebrata, tantoperè à Sanctis usurpata, tantoperè ab ipso met Servatore nostro amara fuit, ut Obedientiæ studio mori voluerit. Virtus hæc cæca dicitur; eò quod per illam divinæ voluntatis impletio, certa adeò efficitur. Neque enim Obediens aliud intuetur aut considerat, quam solùm, ut imperata faciat; hácque ratione cæcis, ut dici solet, oculis, beneplaci-
ti divini scopum attingit. Quare si quis suū amare studet Redemptorem; hanc tam dilectam illi virtutem amplectatur. Si quis divinam implere optat voluntatem; in hac ipsa virtute, quæ quid velit Deus declarat, conetur excellere. Si quis se met ipsum cupit vincere; huic eidem virtuti se devoteat, cuius præsidio de propriâ voluntate triumphatur. Si quis pacem amat reperire; sectetur Obedientiam, à quâ adjutus, sine turbatione omni & molestiâ vitam transfiget. Si quis compendiario facilique ad cælum itinere pervenire desiderat, per illam securus ambulet, quæ plana & sine salebris via est. Respiciat homo in Superiore Deum, neque vel latum unguem ab ipsius voluntate deflectat: nam tantum voluntati contraibit divinæ, quantum adversus hominis, qui Dei locum obtinet, nitetur pugna-
bitque

bitque voluntatem. Serventur altè infixæ
unius-cuiusque animo verba illa, quæ IESVS
Sapientia æterna, de iis qui aliis præfunt
elocutus est: *Qui vos audit, me audit: & qui
vos spernit, me spernit.* (a) quis verò nisi
dæmon aliquis, Deum spernat? Hanc ob-
caussam dicebat nonnemo ex antiquiori-
bus Patribus, eum, qui superioribus resi-
stet, Diabolum potius quam hominem ap-
pellandum esse. Magno enim vero discri-
mine separantur distantque Obediens at-
que inobediens: sunt namque velut extre-
ma duo, inter quæ nihil medium interce-
dit. Aut enim cælestis est Angelus, qui
obedit, divina voluntate implenda sem-
per distentus: aut detestabilis est, &
Lucifer aliquis, quicumque hominis
Deum repræsentantis, vocem audire con-
temnit. (b)

a Luc cap. 10. v. 16. b Pleraque horum, cum
voles, explicabit tibi quem nominavi ad finem
cap. 22. eodem egregio sed non pro merito suo
passim cognito. Volumine lib. 2. Capitibus ali-
quot, & toto libro ultimo. Alphonſus Roderi-
cius part. 5. ix. 5. & S. P. Ignatii, de Obedientia,
epist. absolutissima.

CAPVT